

Lobognak körülöttem a hajnalok

Lobognak körülöttem a hajnalok,
mint lihegő zászlói a feltámadásnak,
de már nem tudok hinni ébredéseimben.
Beköszönnek az ég
verébszárnyú postásai ablakomon,
mint a pillanatok hadaró
boldog hírvivői.
De csak hazug szám
mosolyog vissza rájuk,
tétován dadog valamit
egy elveszett ismerősről,
üres tükrökről a szobák falain.
Valami kiköphetetlen
keserű szavakról beszél,
valami gomolygó sötétségről
ebben az istenadta ostromozó napsütésben
– ebben a teremtés utáni hosszú
befejezetlen pillanatban.

Paulinyi Tamás